

Arrest

nr. 96 346 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent een sjiitische moslim afkomstig van Bagdad. U bent ongehuwd. U zou uw middelbaar diploma hebben behaald en als taxichauffeur en elektricien hebben gewerkt. Uw vader is in 2003 overleden. Van 15 juni 2006 tot 17 oktober 2007 zou u, met uw moeder en zus, in Syrië hebben verbleven omwille van de algemene onveilige situatie in Irak. U hebt zich in Syrië geregistreerd bij UNHCR. U had een verblijfsvergunning in Syrië en u werkte er in een winkel met verzorgingsproducten. Op 17 oktober 2007 keerden jullie terug naar Irak om uw broer X te overtuigen mee naar Syrië te gaan omdat hij werd

bedreigd omdat hij als tolk werkte voor het Amerikaanse leger. Op 24 december 2007 werd uw broer vermoord door S. M. A. {...} die lid was van Al Qaida. Saad was vroeger uw beste vriend. Na de dood van uw broer verhuisden jullie naar de Amil wijk. Drie dagen na zijn dood, werd u opgebeld door Saad met de mededeling dat hij uw broer had vermoord en dat het nu uw beurt was. Na dat telefoontje zou u nog verschillende dreigtelefoons en sms-jes hebben ontvangen waarin u telkens met de dood werd bedreigd. Saad had u ook benaderd om lid te worden van Al Qaida, hetgeen u weigerde. U had psychologische problemen ten gevolge van de dood van uw broer en de bedreigingen van Saad. Van 24 januari 2008 tot 2 februari 2008 werd u hiervoor opgenomen in het ziekenhuis. U zou Irak op 17 juli 2008 hebben verlaten om naar Syrië te gaan op aanraden van uw dokter omwille van uw psychologische problemen. In Syrië verbleef u legaal. U werkte er in een winkel. Ook in Syrië zou u nog dreigtelefoons van Saad hebben ontvangen. U hebt Syrië verlaten uit angst te worden gedood door Saad en omdat de situatie voor Irakezen in Syrië is verslechterd. U verliet Syrië op 28 november 2011 met uw eigen paspoort voorzien van een Italiaans Schengenvizum geregeld door de smokkelaar. U vloog die dag van Syrië naar Turkije. Op 29 november 2011 ging u van Turkije naar Italië met het vliegtuig. Van 29 november 2011 tot 2 december 2011 verbleef u in Italië. Nadien reisde u verder naar België waar u op 4 december 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag. Uw moeder en zus verblijven nog steeds in Syrië. Uw vier andere zussen verblijven in Bagdad.

Ter staving van uw asielverzoek legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van een attest van woonst dd. 08/03/2000, een 'UNHCR refugee certificate dd. 24/04/2008', een kopie van een huurcontract van een huis in de Amil wijk dd. 04/01/2008, huurcontracten van in Syrië anno 2008, een kopie van uw middelbaar diploma opgemaakt op 29/12/2009, een kopie van een bewijs van goed gedrag en zeden dd. 16/11/2009, de overlijdensakte van uw broer dd. 24/12/2007, een medisch rapport over uw opname in het ziekenhuis in Bagdad dd. 24/01/2008 en een medisch rapport uit Syrië dd. 27/11/2011.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest in Irak (en in Syrië) te worden vermoord door Saad omdat uw broer tolk was bij het Amerikaanse leger, omdat u sjiïet bent en omdat u weigerde zich aan te sluiten bij Al Qaida (CGVS, 07/06/2012, p. 10, p. 14, p. 18). Er dient echter te worden vastgesteld dat ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal.

Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat Saad u langs de ene kant zou vervolgen omdat u sjiïet bent maar dat hij u langs de andere kant wel als sinds 2005 of 2006 zou hebben benaderd om lid te worden van Al Qaida, een uitgesproken soennitische organisatie. Dat hij u zou hebben gevraagd om wapens te smokkelen of bremmbommen te plaatsen of mensen te folteren, is weinig geloofwaardig (CGVS, 07/06/2012, p. 14, 15). Al-Qaida wilt immers dat hun, soennitische, interpretatie van de Islam de dominante religie wordt en bijgevolg ook de samenleving beheerst. Zij voeren hierbij ook strijd tegen sjiïeten, die ze beschouwen als ongelovigen. Dat Saad net u, een sjiïet, zou vragen om zulke gevoelige taken uit te voeren die mogelijks tegen uw eigen gemeenschap gericht zijn, is dan ook zeer onlogisch. Het gaat niet alleen in tegen de principes van al-Qaida, u zou tevens een zeer onbetrouwbare 'partner' zijn die een groot risico inhoudt om dergelijke operaties te doen mislukken en informatie door te spelen aan de Irakese overheid of aan de Amerikanen, temeer daar uw broer voor het Amerikaanse leger werkte.

Voorts is het zeer verwonderlijk dat Saad u, in de periode dat u in Bagdad woonde na de dood van uw broer (van 24 december 2007 tot 17 juli 2008), bijna wekelijks belde en sms-te met de mededeling dat hij u zou vermoorden (CGVS, 07/06/2012, p. 12, p. 14). Dit gedrag wekt verbazing. Als hij u daadwerkelijk wilde vermoorden, is het vreemd dat hij u dit gedurende meer dan een half jaar telefonisch meedeelde en u zo de mogelijkheid gaf om aangifte te doen of te vluchten. Dergelijke verklaringen zijn opnieuw weinig geloofwaardig. Ook is het zeer opmerkelijk dat u gedurende dat half jaar gewoon in Bagdad bleef wonen. Terwijl u eerder in juni 2006, toen u nog niet persoonlijk werd bedreigd, wel naar Syrië vluchtte. Dergelijk gedrag doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Vervolgens is het ook opmerkelijk dat u verklaarde dat u vanuit Syrië terugkeerde naar Bagdad op 17 oktober 2007 (CGVS, 07/06/2012, p. 3). Het is toch wel vreemd dat u, die werk en een verblijfsvergunning had in Syrië en er bij UNHCR was geregistreerd, terugkeerde naar Irak omdat uw broer werd bedreigd (CGVS, 07/06/2012, p. 3, p. 4). Deze terugkeer lijkt moeilijk te stroken met uw beweerde problemen met Saad. Saad zou u reeds voor uw vertrek naar Syrië hebben proberen te rekruteren bij al-Qaida waarbij u toch kon verwachten dat uw weigering op dit voorstel in te gaan, problemen zou veroorzaken. Bovendien wist u op het moment van uw terugkeer dat uw broer

intussen ook bedreigd werd. U zou zijn teruggekeerd naar Irak omdat uw moeder uw broer wilde overtuigen om mee te gaan naar Syrië (CGVS, 07/06/2012, p. 10) maar bleef wel langere tijd in Irak. Bovendien blijkt dat u terugkeerde naar hetzelfde huis in Ameriya, naar dezelfde wijk waar ook Saad woonde (CGVS, 07/06/2012, p. 3, p. 11).

Ook uw verklaring dat de rest van uw familie, uw vier zussen, vier ooms en een tante allemaal nog in Bagdad wonen (CGVS, 07/06/2012, p. 7, p. 15), zonder door Saad te worden bedreigd, kan moeilijk overtuigen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Als u vervolging vreest omwille van het voormalige beroep van uw broer en omdat u sjiïet bent, ligt het in de lijn van de verwachting dat ook uw familie geviseerd zou worden. Zij zijn immers ook sjiïet en familie van uw broer. Bovendien mag er worden aangenomen dat Saad uw familie kent, aangezien hij vroeger een vriend aan huis was (CGVS, 07/06/2012, p. 12). Dat zij geen problemen kennen, kan, in het licht van bovenstaande vaststellingen, vooralsnog niet overtuigen dat u geviseerd wordt het met oog op vervolging.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw verblijfplaatsen in Irak. U verklaarde aanvankelijk op het CGVS dat u van uw geboorte tot 17 juli 2008 in de Ameriya wijk hebt gewoond. Ook bij de DVZ verklaarde u dat u van uw geboorte tot 2008 in de Ameriya wijk hebt gewoond (Verklaring DVZ, 23/03/2012, vraag 9). Gevraagd of u uw hele leven van uw geboorte tot 17 juli 2008 in uw huis in Ameriya woonde, antwoordde u nogmaals bevestigend. Pas wanneer u gevraagd wordt of u buiten Irak bent geweest voor 17 juli 2008, antwoordde u dan weer dat u in Syrië was van 15 juni 2006 tot 17 oktober 2007. Dat wil dus zeggen dat u meer dan een jaar niet in uw huis in Ameriya hebt gewoond. Dat u dit niet onmiddellijk zegt, roept al enkele vraagtekens op omtrent uw algehele geloofwaardigheid maar vooral de inconsistenties over uw verblijfplaatsen in Irak na uw terugkeer uit Syrië doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd waar u dan ging wonen na uw terugkeer uit Syrië op 17 oktober 2007, antwoordde u in hetzelfde huis in Ameriya en beweerde u dat u daar bleef wonen tot 17 juli 2008 (CGVS p.3). Later tijdens het gehoor op het CGVS legde u echter een huurcontract voor van een huis in de Amil wijk en beweerde u dat u van 24 december 2007, de dag dat u broer gedood was, tot 17 juli 2008 in de Amil wijk hebt gewoond (CGVS, 07/06/2012, p. 8). Dat u aanvankelijk niet zegt dat u omwille van de problemen bent verhuisd naar een andere wijk in Bagdad, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Ook over uw identiteitsdocumenten legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde u dat uw paspoort in Turkije werd ingehouden door de smokkelaar (Verklaring DVZ, 23/03/2012, vraag 21). Bij de vragenlijst ingevuld voor een Dublinovernameverzoek verklaarde u in dat uw paspoort in Italië werd afgenomen door de smokkelaar (Overnameverzoek, 10/01/2012, vraag 19). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u met uw eigen paspoort van Italië naar België bent gereisd en dat de smokkelaar uw paspoort afpakte in België (CGVS, 07/06/2012, p. 6). Over uw paspoort zelf, legt u verklaringen af die strijdig zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat u uw paspoort hebt aangevraagd in Bagdad eind 2005 en dat het een paspoort van de G reeks was (CGVS, 07/06/2012, p. 4-5). De paspoorten van de G reeks werden echter pas uitgereikt vanaf de tweede helft van 2006. Verder verklaarde u over uw nationaliteitsbewijs dat het werd gestolen in Italië (Verklaring DVZ, 23/03/2012, vraag 21), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u het hebt achtergelaten in Irak (CGVS, 07/06/2012, p. 9). Ook deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u geen documenten voorlegt ter staving van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u persoonlijk zou hebben meegemaakt.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u, nadat u Syrië had verlaten voor uw komst in België, drie dagen in Italië hebt verbleven (CGVS, 07/06/2012, p.6). U zou hier geen asiel hebben aangevraagd. Gevraagd waarom u in Italië geen asielaanvraag hebt ingediend, antwoordde u omdat u had gehoord dat het in België beter was (CGVS, 07/06/2012, p. 18). Dit is geen afdoende verklaring. Dat u niet onmiddellijk asiel hebt aangevraagd in Italië, het eerste Europese land waar u aankwam, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Bijgevolg moet worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Bovenstaande argumentatie laat dan ook niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde

bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen.

Uw identiteitskaart, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, de kopie van het attest van woonst dd. 08/03/2000, de kopie van uw middelbaar diploma opgemaakt op 29/12/2009, de kopie van een bewijs van goed gedrag en zeden dd. 16/11/2009 bevestigen uw identiteit en afkomst hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Het 'UNCHR refugee certificate dd. 24/04/2008', de kopie van een huurcontract van een huis in de Amil wijk dd. 04/01/2008, de huurcontracten van in Syrië anno 2008 zeggen iets over uw verblijfsplaatsen van de laatste jaren. Maar zoals hierboven werd opgemerkt, komt de inhoud ervan niet overeen met uw verklaringen. De overlijdensakte van uw broer dd. 24/12/2007 bevestigt zijn dood, hetgeen evenmin wordt betwijfeld. Het zegt echter niets over de omstandigheden of de reden van zijn dood noch over uw persoonlijke vluchtmotieven. Bovendien is het opmerkelijk dat op het formulier, waarop ook het beroep van het slachtoffer wordt verondersteld te zijn ingevuld, niets vermeld staat. Het medisch rapport over uw opname in het ziekenhuis in Bagdad dd. 24/01/2008 en het medisch rapport uit Syrië dd. 27/11/2011 stellen dat u psychische problemen hebt. Ze zeggen echter niets over de oorzaak van deze problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing, schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat niet afdoende geantwoord werd op zijn asielaanvraag en stelt niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen voldoende naar voren is gekomen dat zijn leven in gevaar is. Een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst volstaat inderdaad niet om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, er moet sprake zijn van een gegronde vrees en vervolging. Vervolging kan echter ook wijzen op de onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke bedreigingen te bestrijden. Het is net dit waaronder verzoeker te lijden heeft. Ook het bewijzen van een gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in landen waar ze terechtkomen. Deze vrees heeft verzoeker meegenomen naar België. Verzoeker benadrukt dat hij in zijn interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten beantwoorden. Hij verwijst naar hetgeen hij verklaarde en is van mening dat de commissaris-generaal met zijn tendentieuze weergave van de feiten zijn onwil aantoonde om een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij verkeerde. Verzoeker vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde als men zomaar elke verklaring als vaag en weinig aannemelijk bestempelt. Hij meent dat de bestreden beslissing dan ook karig gemotiveerd is. Er moet volgens verzoeker rekening gehouden worden met de situatie in zijn land van herkomst waar dergelijke feiten niet getolereerd worden, ook al komen ze naar westerse normen onschuldig over. Het enkele feit dat zijn verklaringen als niet aannemelijk worden beschouwd, kan niet volstaan als motivering. Men kan immers alles even goed als wel aannemelijk beschouwen.

Verzoeker wijst er enerzijds op dat hij tijdens het interview werd aangemaand om dringend te antwoorden op de vragen, zonder uit te weiden. Verder was hij enorm zenuwachtig voor en tijdens het interview. Hij heeft alle informatie meegedeeld, doch deze werd verkeerd geïnterpreteerd. De ondervraging was een zware dobber voor hem. Voor zover er al sprake is van vage en minieme informatie is dit in elk geval niet van aard om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Verzoeker verwijst naar zijn consistente verklaringen en meent dat deze voldoende zijn om aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij verstaat niet hoe zijn gedetailleerde relaas herleid wordt tot een aantal details op grond waarvan zijn aanvraag negatief wordt beoordeeld.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève van 8 juli 1951.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing hem verplicht naar Irak terug te keren, dit terwijl artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven naar het land waar zijn leven of vrijheid wordt bedreigd. De commissaris-generaal is niet grondig nagegaan of verzoekers leven in gevaar is bij terugkeer. Er is nochtans een reëel risico daar verzoeker in zijn geboortestreek het slachtoffer zal worden van wraak/afstraffing. Hij vreest een terugkeer naar Irak nu er nog steeds berichten binnen komen omtrent terreur en geweld in Bagdad. De overheid kan hiertegen geen bescherming bieden. De FOD Buitenlandse Zaken laat ook weten dat de veiligheidssituatie in Irak problematisch is. De vrees voor terugkeer is dus gerechtvaardigd.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de door hem aangehaalde bepalingen en meent dat hij bij terugkeer zal worden onderworpen aan behandelingen strijdig hiermee. Hij verwijst dienaangaande naar zijn feitenrelaas en stelt nagejaagd te zullen worden door de plaatselijke autoriteiten.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en uit lezing van het middel blijkt dat hij tevens de schending wenst aan te voeren van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker wordt er zomaar en zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Dit terwijl hij steeds klaar en duidelijk zijn motieven heeft vermeld. Indien een zorgvuldig onderzoek was gevoerd, zou nooit besloten zijn geweest tot de bestreden beslissing. Een dergelijk onderzoek had kunnen bevestigen wat er werkelijk met hem was gebeurd. Het lijkt echter alsof de commissaris-generaal de zaken wil manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschaft informatie weinig aannemelijk is en te mager is. De vraag kan gesteld worden in hoeverre dit een correcte, objectieve en rechtvaardige behandeling is.

2.5. In wat als een vijfde middel kan worden beschouwd voert verzoeker ten aanzien van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus een schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal zelf stelt dat de situatie in Bagdad nog steeds problematisch is. Verder beschikt de commissaris-generaal duidelijk over andere informatie dan de FOD Buitenlandse Zaken dat de situatie als uiterst onveilig beschrijft. Verzoeker citeert uit dit reisadvies en meent dat hieruit blijkt dat het geenszins aangewezen is iemand terug te sturen.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag geweigerd werd omdat: (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker langs de ene kant verklaard te worden vervolgd door Saad omdat hij sjiit is maar aan de andere kant door hem benaderd zijn geweest om lid te worden van Al Qaida, een uitgesproken soennitische organisatie; (ii) het ongeloofwaardig is dat Saad hem gedurende meer dan een half jaar telefonisch meedeelde hem te zullen vermoorden; (iii) de terugkeer van verzoeker naar Irak niet te rijmen valt met de beweerde problemen met Saad; (iv) verzoekers familie niet gevisieerd wordt; (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen in Irak en over zijn identiteitsdocumenten; (vi) verzoeker geen documenten voorlegt ter staving van zijn relaas; (vii) ondanks zijn verblijf in Italië verzoeker aldaar geen asiel heeft aangevraagd; (viii) wat betreft de subsidiaire bescherming de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch is maar er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet; (ix) de door verzoeker voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 21 september 2005, nr. 149.148; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 december 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In de mate dat verzoeker in dit verband nog verwijst naar artikel 97 van de Grondwet, merkt de Raad op dat voornoemd artikel bepaald dat alleen Belgen minister kunnen worden. De verwijzing naar dit artikel mist juridische grondslag.

2.7. Vervolgens wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar administratieve procedure is. De verplichting om de

rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.9. In de mate verzoeker van mening is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met een tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift integraal het feitenrelaas weergeeft dat ook in de bestreden beslissing wordt beschreven, en hij op geen enkele manier concreet aanwijst waar de weergave van het Commissariaat-generaal tendentiek is of met welke gegevens en elementen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag geen of niet afdoende rekening is gehouden. Verzoeker stelt terecht dat het niet noodzakelijk is dat de overheid een politiek of actieve vervolging voert of steunt en dat vervolging ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, doch het is aan hem om vervolging door derden of een gebrek aan bescherming door zijn overheid aan te tonen of aannemelijk te maken, waartoe hij in gebreke blijft.

2.10. De Raad kan slechts vaststellen dat de commissaris-generaal na zorgvuldig en individueel onderzoek terecht tot de conclusie is gekomen dat aan het relaas van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt voorts geenszins dat hij tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal slechts antwoorden mocht geven zonder uit te weiden. Het gehoor van verzoeker nam aanvang om 9u03 en eindigde om 11u40 waarbij uit lezing van het gehoorverslag voorts blijkt dat verzoeker bij het geven van antwoorden wel degelijk gedetailleerd mocht antwoorden en na afloop van het gehoor verklaarde dat hij alle redenen verteld had waarom hij niet terug kan naar Irak, dat hij alle vragen goed begrepen had en goed had kunnen antwoorden en dat hij verder niets had toe te voegen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 1 en 19-20). De Raad wijst er voorts op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was voor en tijdens het gehoor, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat zenuwachtigheid verzoeker verhinderd zou hebben zijn asielrelaas volledig en juist te vertellen.

Noch de bewering dat hij voldoende duidelijkheid heeft geschapen omtrent zijn situatie noch de stelling dat de commissaris-generaal een aantal gegevens verkeerd begrepen heeft, waarbij verzoeker nalaat aan te tonen welke gegevens dan verkeerd zouden begrepen zijn, kan een ander licht werpen op dit ongeloofwaardig relaas. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter de motivering van de bestreden beslissing weerlegt noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.12. Artikel 33 (non-refoulement) van het vluchtelingenverdrag houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 24 september 2007, nr. 1311 (c)).

2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Om voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico aantonen op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoont. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Immers, op basis van grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-BAGDAD" van 16 juli 2012, administratief dossier, stuk 10), is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel voor Irakezen afkomstig uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, stelt dat heel Irak zeer onveilig is, gaat hij eraan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Irak willen reizen. Het reisadvies dat betrekking heeft op westerlingen die naar Irak willen reizen vormt geen leidraad voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten. De objectieve informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is afkomstig van bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Irak opvolgen. De gegevens in het reisadvies kunnen derhalve geen afbreuk doen aan de objectieve en actuele informatie uit de SRB, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken.

2.14. Waar verzoeker de schending van artikel 5 lid 1 EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is en hij nalaat concreet toe te lichten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden vastgesteld.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER